

MIŠKA SI KUJE SREČO

V dvojicah razmišljajte o SREČI. Zapišite čim več iskric, ki se vam ob tem utrjejo. Ob vsaki si povejte, zakaj se vam zapisana iskrica zdi košček sreče. Zdaj se o svojih srečnih iskricah pogovorite še z eno dvojico sošolcev oz. sošolk.

Miška je sklenila:

- Skovala si bom srečo, lep košček mišje sreče si bom skovala in potem bom srečna.

Stekla je h kovaču, ki je ravno sedel, da bi pojužinal kos črnega kruha s salamo, splezala mu je po hlačnici in zavpila:

- Dober tek, kovač! Ko boš pojedel, bi te nekaj prosila, če lahko.

Kovač se je začudil:

- Kaj bi pa rada? Kar povej, miška!

Miška si je pogladila brčice, se prijazno zagledala kovaču v oči in zacvilila:

- Imaš majhen košček železa zame? Mi ga daš?
- No, drobtinico železa bi že lahko pogrešal, je rekel kovač.
- No, je nadaljevala miška, potem bi te prosila, če bi mi ta košček železa segrel in mi posodil kladivo in nakovalo. Kovač se je zakrohotal, da je miško skoraj odpihnilo.
- Pa menda ne boš kovala, miška?
- Bom, je odločno rekla miška, skovala si bom srečo, razumeš.

Nazadnje je kovač razumel. Naredil je miški majceno nakovalce in čisto majceno kladivce, segrel je drobtinico železa in jo položil na nakovalce:

- No, miška, kar začni!

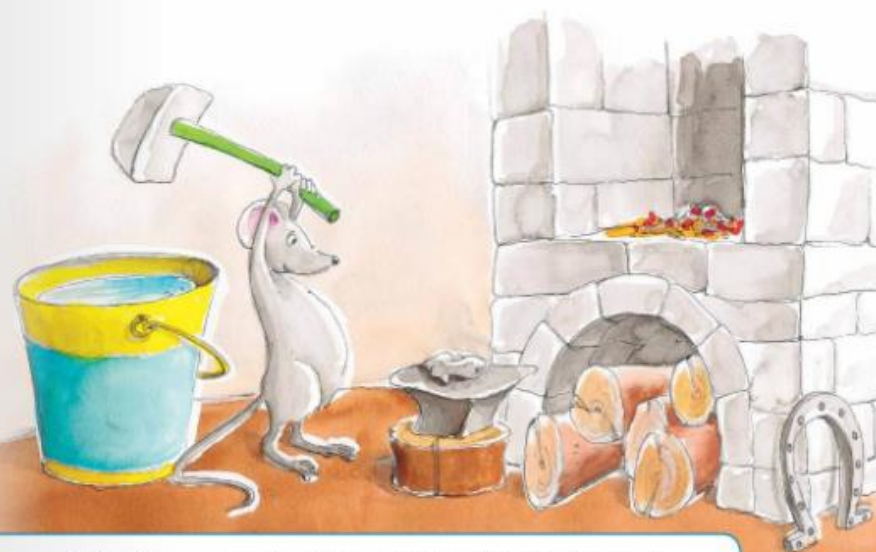
Miška je z resnim obrazom prišla za kladivce in začela kovati drobtinico železa in je tako navdušeno tolkla, raztegovala in zvijala železo, da ji je pot curkoma lil s čela. Kovala je, dokler ni sonce zašlo.

- No, zdaj bo menda dovolj skovana, tale moja sreča, je rekla miška.

Kovaču je pokazala svoj izdelek.

- Vidiš, je rekla ponosno, to je mišja sreča, sama sem jo skovala. Ker, veš, vsak je sam svoje sreče kovač.

(Odlomek)

Miška je sklenila, da si bo čisto zares in povsem sama SKOVALA SREČO. Kako je to naredila? In zakaj?

Ali misliš, da miška potrebuje srečo? Zakaj?

Nadaljuj zgodbo. Pripoveduj, kaj vse se je miški zgodilo potem.